

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/19/2017
Identifikačné číslo spisu: 8812214013
Dátum vydania rozhodnutia: 22.11.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hullová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:8812214013.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v spore žalobcu: SLOVENSKÝ VODOHOSPODÁRSKY PODNIK štátny podnik, so sídlom Radničné námestie 8, 969 55 Banská Štiavnica, IČO: 36 022 047, zastúpeného JUDr. Jaroslavom Čollákom, advokátom, so sídlom Floriánska 19, 040 01 Košice, proti žalovanému: BUKOCEL, a.s., so sídlom Hencovská 2073, 093 02 Hencovce, IČO: 36 445 461, zastúpenému Advokátska kancelária ECKER- KÁN & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Námestie Martina Benku 9, 811 07 Bratislava, IČO: 35 886 625, o zaplatenie sumy 1 087 925, 35 eur s príslušenstvom, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 5Cob/70/2015-653 z 20. októbra 2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca m á proti žalovanému n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 8Cb/7/2013-574 z 24. apríla 2014 rozhodol tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1 087 925,35 eur spolu s príslušenstvom, konanie v časti o zaplatenie istiny 52 515,90 eur s 8,75 % ročným úrokom z omeškania od 19.10.2013 do zaplatenia zastavil, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 88 %.

2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný v období od januára 2012 do septembra 2013 odoberal povrchovú vodu z odberného miesta Ondava na priemyselné využitie, pričom zákon o vodách č. 364/2004 Z. z. (ust. § 78 ods. 3 písm. a/, ods. 4 a ods. 6), ako aj nariadenie vlády SR č. 755/2004 Z. z. stanovuje, že za odber povrchových vôd z vodných tokov je potrebné platiť platbu správcovi vodného toku (žalobca) na základe písomnej zmluvy. Žalovaný porušil povinnosť, pretože povrchovú vodu odoberal, avšak písomnú zmluvu so žalobcom ako správcom vodného toku odmietol uzavrieť, nakoľko namietal maximálnu cenu požadovanú žalobcom, ktorá bola určená rozhodnutím Úradu pre reguláciu sieťových odvetví (ďalej aj „ÚRSO“). Porušením zákonnej povinnosti žalobcovi

vznikla škoda, nakoľko od januára 2012 do septembra 2013 konaním žalovaného došlo na strane žalobcu k zmenšeniu majetku, teda ku škode vo výške 1 087 925,35 eur, pretože žalobca nedostal zaplatené to, na čo by mal nárok, ak by bolo došlo k uzavretiu zmluvy. Uplatnený nárok žalobcu súd po právnej stránke neposúdil ako nárok na zaplatenie kúpnej ceny z kúpnej zmluvy a ani ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, nakoľko v danom prípade sa žalovaný na úkor žalobcu bezdôvodne neobohatil, keďže nešlo o plnenie bez právneho dôvodu, pretože žalovanému bolo rozhodnutím príslušného štátneho orgánu vydané povolenie na odber povrchovej vody.

3. Podľa ust. § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“) žalobca má právo na náhradu škody, teda ujmy spočívajúcej v zmenšení jeho majetku, ktorá vznikla v dôsledku škodnej udalosti a v príčinnej súvislosti s ňou. Podľa ust. § 78 zákona č. 364/2004 Z. z. o vodách (ďalej aj „zákon o vodách“) výška platieb za užívanie povrchových vôd sa určuje na základe rozhodnutia ÚRSO. Žalobca ako správca vodného toku a poskytovateľ vodohospodárskych služieb mal v období rokov 2012 a 2013 uzavreté písomné zmluvy na odber povrchových vôd aj s inými obchodnými spoločnosťami (napr. Duslo Šaľa, a.s., U.S. STEEL Košice, Mondi Ružomberok) so stanovením pevnej ceny na úrovni maximálnej ceny určenej rozhodnutím ÚRSO, t. j. 0,1122/m³, pričom takto určenú cenu súd prvej inštancie považoval za cenu obvyklú v danom mieste a čase.

4. Faktúry vystavené žalobcom za odobratú povrchovú vodu v jednotlivých mesiacoch boli žalovanému riadne doručené, avšak žalovaný svoju povinnosť zaplatiť za odber povrchových vôd splnil len čiastočne, keďže faktúry vystavené žalobcom uhrádzal tak, že za 1 m³ povrchovej vody uhrádzal nie cenu požadovanú žalobcom, ale cenu 0,075 eur/ m³.

5. Podaním z 31.03.2014 žalobca vzal žalobu čiastočne späť ohľadom zaplatenia istiny 52 515,90 eur s 8,75 % ročným úrokom z omeškania od 19.10.2013 do zaplatenia, pretože žalovaný čiastočne uhradil faktúru za odber povrchovej vody za mesiac september 2013 v uvedenej výške. Vzhľadom na čiastočné späťvzatie žaloby a súhlas žalovaného, súd prvej inštancie zastavil konanie v časti o zaplatenie istiny 52 515,90 eur s príslušenstvom podľa ust. § 96 ods. 1 a 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) a žalovaného zaviazal k zaplateniu sumy 1 087 925, 35 eur titulom náhrady škody za obdobie od januára 2012 do septembra 2013, a to spolu s príslušným úrokom z omeškania v zmysle ust. § 517 OZ v spojení s ust. § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. z jednotlivých dlžných súm odo dňa nasledujúceho po splatnosti príslušných faktúr vo výške 8,75 % ročne za obdobie od augusta 2012 do januára 2013. Od februára 2013 súd prvej inštancie priznal úrok z omeškania v zmysle novely Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. o päť percentuálnych bodov vyšších, ako bola základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky, platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu, t. j. vo výške 5,75 % ročne. Keďže žalobca požadoval priznať zo všetkých faktúrovaných čiastok úrok z omeškania vo výške 8,75 % ročne, súd prvej inštancie v prevyšujúcej časti žalobu ako nedôvodnú zamietol.

6. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 2 a § 146 ods. 2, prvej vety OSP. Po odpočítaní úspechu žalovaného od úspechu žalobcu súd prvej inštancie priznal žalobcovi ako úspešnejšiemu účastníkovi náhradu trov konania vo výške 88 % (94 % - 6 % = 88 %) s tým, že o konkrétnej výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku (ust. § 151 ods. 7 OSP).

7. Na odvolanie žalovaného rozhodol Krajský súd v Prešove (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 5Cob/70/2015-653 z 20. októbra 2016, ktorým rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej a vo výroku o trovách konania potvrdil a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

8. Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že aplikujúc ustanovenie § 470 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) prejednal odvolanie podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, pretože právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Civilný sporový poriadok nadobudol účinnosť dňa 1. júla

2016, avšak odvolanie bolo podané pred týmto dňom. Odvolací súd preto v súlade s princípom legitímneho očakávania a právnej istoty posúdil odvolanie žalovaného v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku. Odvolací súd prejednal odvolanie žalovaného v zmysle ust. § 212 ods. 1, 2 a 3 OSP v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáhal jeho preskúmania a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné. Konštatoval, že pokiaľ súd prvej inštancie žalobe vyhovel, tak správne zistil skutkový stav a správne ho aj právne posúdil. Odvolací súd preto v celom rozsahu odkázal na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie (ust. § 219 ods. 2 OSP), ktoré doplnil za účelom zdôraznenia správnosti napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a zaujatia stanoviska k uplatneným odvolacím dôvodom žalovaného.

9. Odvolací súd uviedol, že predmetom odvolacieho konania je nárok žalobcu proti žalovanému na zaplatenie faktúr za odber povrchových vôd za obdobie r. 2012 a obdobie od januára do septembra 2013 v žalobcom stanovenej výške 0,1122 eur/m³. Na takúto cenu za 1 m³ žalovaný odmietol so žalobcom podpísať zmluvu na odber povrchových vôd za uvedené obdobie. Nárok žalobcu súd prvej inštancie správne vyhodnotil ako nárok na náhradu škody v zmysle ust. § 420 ods. 1 OZ, podľa ktorého každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti. Odvolací súd upriamil pozornosť na to, že žalovaný sa nesprávne domnieva, že bol zaviazaný nahradiť spôsobenú škodu iba z dôvodu, že nepodpísal predloženú zmluvu, teda porušil „kontraktačnú povinnosť“. Aj keď takúto povinnosť zo zákonného ustanovenia nemožno vyvodíť, nič to nemení na tom, že ten, kto vodu odoberá, má povinnosť platiť za jej odber. V predmetnej veci je zrejmé, že žalovaný porušil nielen povinnosť uzavrieť zmluvu na odber povrchovej vody, ale porušil predovšetkým zákonnú povinnosť platiť za takýto odber vody (ust. § 78 ods. 2 zákona o vodách), pričom porušením takejto zákonnej povinnosti môže vzniknúť škoda, na náhradu ktorej má poškodený nárok pri splnených zákonných predpokladoch. Úvahy žalovaného, týkajúce sa zmluvnej slobody, resp. zmluvnej voľnosti, sú vzhľadom na charakter právneho vzťahu medzi účastníkmi konania, a to jeho prevládajúcu verejnoprávnu povahu, právne irelevantné. V konaní bolo preukázané, že žalobca vo vzťahu k žalovanému postupoval rovnako, ako vo vzťahu k ostatným odberateľom povrchových vôd a žalovanému predložil návrh zmluvy s rovnakou cenou za m³, pričom opačný postup - dohodu so žalovaným na nižšej cene - z dôvodu ním tvrdenej krízy a zlej ekonomickej situácie vylučovali zákonné ustanovenia zákona o vodách a Nariadenia vlády SR č. 755/2004 Z. z. Je nesporné, že na strane žalobcu nezaplatením faktúr za odber povrchových vôd došlo k objektívne zistiteľnému zníženiu (zmenšeniu) jeho majetku, keďže tento by sa - nebyť porušenia povinnosti žalovaného platiť za odber vody na základe zmluvy - zvýšil o žalovanú čiastku. Nebyť protiprávneho konania žalovaného, do majetkovej podstaty žalobcu by sa dostala suma zodpovedajúca žalovanej istine, pretože za preukázateľne odobraté množstvo povrchovej vody by žalobca obdržal od žalovaného obvyklú jednotkovú cenu, ktorú obdržal aj od ďalších relevantných odberateľov. Čo sa týka príčinnej súvislosti, aj táto základná podmienka vzniku nároku na náhradu škody, bola zo strany žalobcu preukázaná. Zo strany žalovaného žalobcovi vznikla škoda tým, že faktúrami vyúčtovanú jednotkovú cenu vo výške 0,1122 eur/m³ žalobcovi neuhradil v plnej výške. Odvolací súd poukázal na ust. § 78 ods. 1 a 2 zákona o vodách, podľa ktorého platbou za užívanie vôd na účely tohto zákona je finančná náhrada nákladov za poskytnuté výrobky a ostatné vodohospodárske služby, za využívanie hydroenergetického potenciálu a za využívanie energetickej vody. Platby za užívanie povrchových vôd podľa odseku 3 písm. a/ až d/ je povinný platiť ten, kto užíva povrchové vody. Podľa ust. § 78 ods. 3 písm. a/ a ods. 4 zákona č. 364/2004 Z. z. platbami za užívanie povrchových vôd sa spoplatňujú hospodárske služby, ktoré poskytuje správca vodného toku a slúžia na úhradu nákladov spojených s týmito službami a so správou vodných tokov a správou povodia. Platby sa platia za odbery povrchových vôd z vodných tokov v množstve nad 15 000 m³ ročne alebo 1 250 m³ mesačne. Výška platieb za užívanie povrchových vôd podľa odseku 3 písm. a/ až c/ sa určuje na základe rozhodnutia Úradu pre reguláciu sieťových odvetví podľa osobitného predpisu a podľa odseku 3 písm. d/ osobitným postupom.

10. Podľa názoru odvolacieho súdu, nesplnenie zákonnej povinnosti zo strany žalovaného vo vzťahu k žalobcovi a naopak, splnenie zákonnej povinnosti žalobcom v zmysle vyššie uvedených ustanovení zákona o vodách, bolo žalobcom počas konania preukázané. S poukazom na uvedené, odvolací súd nepovažoval za dôvodné námietky žalovaného čo do zaplatenia istiny. Vo vzťahu k úroku z omeškania

uviedol, že za situácie, keď splatnosť záväzku nie je dohodnutá, ustanovená právnym predpisom alebo určená v rozhodnutí, dlžník je povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal (ust. § 563 OZ). Riadnym a v konaní preukázaným doručením faktúr na úhradu obvyklej ceny za odobratú povrchovú vodu bol žalovaný kvalifikovane vyzvaný na splnenie právnej povinnosti a svoj dlh bol povinný splniť. Ak ho v tomto čase nesplnil, dostal sa do omeškania s plnením peňažného záväzku, v dôsledku čoho bol napadnutým rozsudkom správne zviazaný zaplatiť žalobcovi aj zákonný úrok z omeškania. Pokiaľ žalovaný v odvolaní napadol aj výrok o trovách prvoinštančného konania, odvolací súd poukázal na ust. § 151 ods. 7 OSP, podľa ktorého súd môže o náhrade trov konania rozhodnúť aj tak, že namiesto určenia výšky trov prizná účastníkovi náhradu trov vyjadrenú zlomkom alebo percentom, pričom po právoplatnosti rozhodnutia rozhodne o výške náhrady trov konania samostatným uznesením. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 396 ods. 1 v spojení s ust. § 262 ods. 2 CSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

11. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dňa 02.02.2017 dovolanie, v ktorom navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolací súd“ alebo „NS SR“) rozsudok odvolacieho súdu a zároveň aj rozsudok súdu prvej inštancie zrušil v zmysle ust. § 449 ods. 2 CSP a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodnil s poukazom na ust. § 421 ods. 1 písm. a/ CSP - rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ďalej ust. § 421 ods. 1 písm. b/ CSP - rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, ako aj ust. § 421 ods. 1 písm. c/ CSP - rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne a ďalej tiež aj s poukazom na ust. § 420 písm. f/ CSP - súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Podľa názoru dovolateľa, súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd porušili jeho právo na spravodlivý súdny proces (ust. § 420 písm. f/ CSP), pretože ich rozhodnutia sú arbitrárne a nepreskúmateľné z dôvodu nedostatočného, až absentujúceho odôvodnenia. Z rozsudku súdu prvej inštancie nevyplýva žiadne iné porušenie právnej povinnosti, ktorého by sa mal žalovaný dopustiť, než je porušenie povinnosti uzavrieť zmluvu. Nesprávny právny záver súdu prvej inštancie sa snažil v odôvodnení rozsudku korigovať odvolací súd, ktorý protichodne a arbitrárne vyslovil záver, že „žalovaný porušil nielen povinnosť uzavrieť zmluvu na odber povrchovej vody, ale porušil najmä zákonnú povinnosť platiť za takýto odber“. V rozpore so zákonnými požiadavkami na odôvodnenie súdneho rozhodnutia je, keď odvolací súd tvrdí, že zo zákonného ustanovenia nemožno vyvodiť kontraktačnú povinnosť žalovaného a zároveň uvádza, že žalovaný porušil povinnosť zmluvu uzavrieť. Odôvodnenie rozsudku by malo tvoriť logicky zrozumiteľný a argumentačne jednotný celok, bez vnútorných rozporov, týkajúcich sa absolútneho základu uplatňovaného nároku, od ktorého závisí rozhodnutie vo veci samej. Z rozsudku odvolacieho súdu vôbec nie je zrejmé, či právne uzavrel, že žalovaný porušil kontraktačnú povinnosť alebo nie, čím došlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý súdny proces.

13. Pokiaľ ide o prípustnosť dovolania podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ CSP, dovolateľ uviedol, že súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd nesprávne právne posúdili vec, ktorá je predmetom konania. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie je možné dovodiť iba jediné porušenie zákonnej povinnosti, ktorú súd prvej inštancie odvodzuje od ustanovenia § 3 ods. 3 Nariadenia vlády SR č. 755/2004 Z. z. Právne posúdenie porušenia právnej povinnosti na strane žalovaného bolo zo strany súdu prvej inštancie nesprávne, keďže žalovaný neporušil žiadnu kontraktačnú povinnosť, nakoľko kontraktačná povinnosť v zmysle ust. § 3 ods. 3 Nariadenia vlády SR č. 755/2004 Z. z. neexistuje. Nesprávny právny záver súdu prvej inštancie sa v odôvodnení svojho rozsudku snažil korigovať odvolací súd, ktorý doplnil nesprávne právne posúdenie zo strany súdu prvej inštancie o právne posúdenie „povinnosti platiť“. Odvolací súd žiadnym spôsobom nezrejmlil stranám, na základe akých úvah dospel k právnemu názoru, že žalovaný neplatil, keď principiálne platil za užívanie povrchových vôd na základe faktúr vystavených žalobcom, avšak v inej výške (nižšej), než akú požadoval žalobca, keďže výška úhrady za 1 m3 nebola medzi

stranami dohodnutá. Odvolací súd nesprávne právne posúdil znenie ustanovenia § 78 ods. 2 zákona o vodách, pretože toto ustanovenie nie je možné vykladať izolovane, ale výlučne v spojitosti s ust. § 3 ods. 3 Nariadenia vlády SR č. 755/2004 Z. z. Nesúhlasil s názorom odvolacieho súdu o povinnosti platiť podľa vôle jednej zo zmluvných strán, najmä ak je príslušným regulátorom určená cena maximálna, a nie cena pevná. Nesprávne právne posúdenie sa netýka len nesprávne určenej povinnosti, ktorú mal žalovaný porušiť, ale aj samotného právneho rámca - inštitútu náhrady škody, na ktorom súdy založili svoje rozhodnutia. Neexistencia uzavretej písomnej zmluvy je dôvodom, ktorý umožňuje aplikáciu ust. § 451 ods. 2 OZ. Odvolací súd nesprávne právne posúdil uplatnený nárok ako nárok na náhradu škody, kde jednoznačne absentuje porušenie zákonnej povinnosti zo strany žalovaného, pričom odvolací súd tiež nedostatočne odôvodnil, z akého dôvodu považoval plnenie zo strany žalovaného za porušenie zákonnej povinnosti zo strany žalovaného a neuviedol, prečo je zmluvná voľnosť strán pri uzatváraní zmluvy medzi odberateľom a správcom vodného toku irelevantná aj napriek tomu, že nariadenie vlády predpokladá uzavretie zmluvy, a nie jednostranný právny úkon. Dovolateľ poukázal na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ÚS SR“) sp. zn. IV. ÚS 195/2012 zo 16.08.2012, z ktorého vyplýva, že totožný nárok uplatňovaný na všeobecných súdoch (nárok na doplatenie sumy za odber povrchovej vody z titulu neuzavretej zmluvy) bol súdom vyhodnotený ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, a nie ako nárok na náhradu škody. Poukázal na uznesenie NS SR sp. zn. 10BdoV/23/2012 zo 6.12.2010, v ktorom dovolací súd nijakým spôsobom nespochybňoval právne posúdenie predmetu konania. Napriek skutočnosti, že v dôsledku vydaného nálezu ÚS SR bola vec vrátená až na súd prvej inštancie (v danom prípade Krajský súd v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 12Cb/2/2013), z právneho hľadiska nie je sporné, že nárok žalobcu je daný titulom bezdôvodného obohatenia, a nie titulom náhrady škody. Okrem toho poukázal aj na Ústavným súdom SR vyžadovanú potrebu preukázania exaktnej výšky bezdôvodného obohatenia, čo je možné aplikovať aj na spor medzi žalobcom a žalovaným, ktorý od počiatku namietal výšku uplatneného nároku. Odvolací súd sa pri riešení právnej otázky, ktorá tvorí základ pre rozhodnutie vo veci samej, podľa názoru dovolateľa, výrazne odklonil od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, keď nie je dané žiadne porušenie zákonnej povinnosti na strane žalovaného a neexistencia porušenia zákonnej povinnosti potom nemôže mať za následok úspech žalobcu vo veci samej. Odvolací súd však rovnako nesprávne vyriešil právnu otázku, ktorá podľa vedomosti žalovaného v praxi dovolacieho súdu riešená nebola. Právny záver odvolacieho súdu, že žalovaný porušil povinnosť platiť považuje za nesprávny, nakoľko žalovaný preukázateľne platil, aj keď v nižšej výške. Nestotožňuje sa s názorom odvolacieho súdu, že porušenie zákonnej povinnosti nastane vždy, ak by odberateľ neuhradil faktúru správcu vodného toku v plnej výške. Podľa jeho názoru, porušiť povinnosť by mohol iba v prípade, ak by sa dohodol so žalobcom na sume za 1 m³, čo by bolo porušenie zmluvnej povinnosti, a nie povinnosti zákonnej. Na strane žalobcu žiadna škoda nevznikla, nakoľko neboli splnené predpoklady na vznik nároku na náhradu škody. Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozsudku nevysporiadal s tvrdeniami a námietkami žalovaného ohľadom výšky nároku žalobcu, pričom sa obmedzil iba na konštatovanie, že „aj ostatní platia rovnako“. Pritom z vykonaného dokazovania je zrejmé, že minimálne jeden podnikateľský subjekt platil 12 - krát menej. Takéto odôvodnenie je ústavne neutržateľné. Na základe vyššie uvedeného je zrejmé, že odvolací súd sa nijakým spôsobom nevysporiadal s rozhodovacou praxou NS SR, keď tento rozhodoval ako súd odvolací a aj ako súd dovolací, pričom rovnaký nárok bol z právneho hľadiska posúdený ako bezdôvodné obohatenie, a nie ako nárok na náhradu škody.

14. Dovolateľ zároveň podal návrh na odklad vykonateľnosti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 8Cb/7/2013 v spojitosti s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5Cob/70/2015 až do právoplatnosti rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o dovolaní žalovaného z dôvodov, ktoré uviedol v článku VIII. svojho dovolania.

15. K dovolaniu žalovaného zaslal žalobca písomné vyjadrenie v ktorom uviedol, že žalovaný porušil právnu povinnosť platiť za odber povrchovej vody z vodného toku, teda povinnosť stanovenú osobitnú zákonom, preto sa náhrada škody musí spravovať režimom ustanovenia § 420 a nasl. OZ, ktoré upravuje zodpovednosť za škodu spôsobenú porušením akejkoľvek právnej povinnosti. Úvahy žalovaného o absencii kontraktnej povinnosti na jeho strane sú bezpredmetné, pretože pre vznik jeho zodpovednosti za škodu je určujúce porušenie zákonnej povinnosti platiť za odber povrchových vôd (§

78 ods. 2 a ods. 3 písm. a/ zákona č. 364/2004 Z. z. o vodách). Pokiaľ žalovaný tvrdí, že čiastočne platil, takéto jeho tvrdenie považuje za hrubo skresľujúce, pretože vo vzťahu k obdobiu, za ktoré žalobca požaduje zaplatenie žalovanej istiny, je nesporné, že existuje 7 mesačné obdobie, kedy žalovaný napriek odberu vody nezaplatil žalobcovi žiadnu sumu. V princípe súhlasí s názorom žalovaného, že zákonnú povinnosť platiť za odber povrchovej vody je potrebné vykladať v spojitosti s ust. § 3 ods. 3 Nariadenia vlády SR č. 755/2004 Z. z. Pre potreby dovolacieho konania však zvyrazňuje, že žalovanému, rovnako ako všetkým ďalším odberateľom povrchových vôd, predložil obsahovo totožný návrh zmluvy s rovnakou pevnou jednotkovou cenou za odber povrchovej vody v rozhodnom období (0,1122 eur/m³). Táto cena bola plne v súlade s rozhodnutiami ÚRSO č. 0002/2012/V z 28.09.2011 a č. 0050/2013/V z 5.11.2012, pričom všetci ostatní odberatelia - s jedinou výnimkou, ktorou bol žalovaný - tieto návrhy zmlúv prijali, podpísali a platili žalobcovi za odber povrchovej vody v rozhodnom období 0,1122 eur/m³. Postup žalovaného, ktorý si za obdobie roku 2012 a časť roku 2013 svojvoľne - bez opory v zákone, či zmluve - stanovil jednotkovú cenu na úrovni 0,075 eur/m³ a za prvých sedem mesiacov roku 2013 neplatil za odber vôbec nič, považuje za postup, ktorý možno považovať za zjavné zneužitie práva. Z výsledkov vykonaného dokazovania je zrejmé, že obvyklá cena rovnakého plnenia ako získal žalovaný bola na úrovni 0,1122 eur/m³, keďže táto sa v rokoch 2012 a 2013 uplatňovala vo vzťahu ku všetkým odberateľom povrchových vôd v Slovenskej republike. Jedinú výnimku uplatňovanú len vo vzťahu k jednému odberateľovi a jednému odbernému miestu žalobca náležite odôvodnil. Touto výnimkou boli Slovenské elektrárne, a.s. Zmluva s týmto odberateľom sa týkala viacerých odberných miest - Elektráreň Bohunice, Elektráreň Mochovce, Elektráreň Nováky a Elektráreň Vojany. Pre všetky z týchto odberných miest boli stanovené predpokladané množstvá odobratej vody v prílohe č. 14 zmluvy, avšak pre jednotlivé odberné miesta boli v dodatku č. 8 pre rok 2012 stanovené rozdielne ceny, pričom cena 0,1122 eur/m³ sa zo strany žalobcu uplatňovala vo vzťahu k odberným miestam Bohunice, Mochovce a Nováky a znížená cena 0,0091 eur/m³ sa uplatňovala iba vo vzťahu k odbernému miestu - Elektráreň Vojany. Pre rok 2013 bol medzi žalobcom a Slovenskými elektrárňami, a. s. uzavretý dodatok č. 10, v zmysle ktorého bola rovnako uplatňovaná cena na úrovni 0,1122 eur/m³, a to aj pre odberné miesta - Elektráreň Bohunice, Elektráreň Mochovce, Elektráreň Nováky a Elektráreň Vojany. Od roku 2014 žalobca vo vzťahu k Slovenským elektrárňam, a.s. uplatňuje jednotnú cenu 0,1122 eur/m³, a to aj vo vzťahu k odbernému miestu - Elektráreň Vojany. Žalobca je toho názoru, že právny záver odvolacieho súdu o zodpovednosti žalovaného za spôsobenú škodu a jeho povinnosti túto nahradiť žalobcovi, je správny a zákonný. Zároveň je presvedčený, že žalovaný nárok je v plnej výške aj dôvodný.

16. Ďalej žalobca poukázal na to, že právne posúdenie uplatneného nároku je záležitosťou súdu, ktorý svoj právny záver v odôvodnení napadnutého rozsudku riadne a presvedčivo odôvodnil. K Nálezu ÚS SR sp. zn. IV. ÚS 195/2012, ktorým bol zrušený rozsudok NS SR sp. zn. 3Obo/32/2009, žalobca uviedol, že medzi posudzovanou vecou a vecou, ktorá bola predmetom vyššie označeného konania, jestvujú zásadné rozdiely. Ide najmä o existenciu inej právnej úpravy v roku 2002, než v tomto konaní, keď platil zákon č. 138/1973 Zb. o vodách, resp. zákon č. 184/2002 Z. z. o vodách, pričom ďalšou relevantnou skutočnosťou je, že v roku 2002 sa cena za odber vody neodvíjala od rozhodnutí ÚRSO, ale od Výmerov Ministerstva financií SR. Už len vyššie uvedené skutočnosti vyvolávajú zásadné otázky o aplikabilite vyššie označených rozhodnutí dovolacieho súdu a ÚS SR. S poukazom na uvedené žalobca navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalovaného odmietol alebo zamietol a žalobcovi priznal právo na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

17. K vyjadreniu žalobcu zaslal žalovaný písomné vyjadrenie, v ktorom uviedol, že trvá na všetkých dôvodoch uvedených v dovolaní, pričom skutočnosti uvádzané žalobcom vo vyjadrení k dovolaniu sú od začiatku sporu medzi stranami sporné.

18. Dňa 19.05.2017 žalobca doručil súdu doplňujúce vyjadrenie k dovolaniu žalovaného v ktorom uviedol, že žalovaný po podaní dovolania zaplatil žalobcovi dňa 15.03.2017 sumu 300 000 eur, z ktorej suma 123 894,31 eur bola použitá ako čiastková úhrada predmetnej faktúry č. 445 120 258, splatnej dňa 02.08.2012. Následne dňa 22.03.2017 bola medzi žalobcom a žalovaným uzavretá dohoda o splátkovom kalendári, súčasťou ktorej je aj zabezpečenie záväzku žalovaného ručením. Touto dohodou sa žalovaný zaviazal splatiť zostatok svojho záväzku v deviatich splátkach, pričom prvú splátku splatnú do

28.04.2017 v sume 162 298,50 eur žalovaný aj riadne zaplatil.

19. Zároveň žalobca upriamil pozornosť na uznesenie Veľkého senátu občianskoprávneho kolégia NS SR sp. zn. 1VCdo/2/2017 z 19. apríla 2017 k otázke neprípustnosti kumulácie dôvodov dovolania v zmysle ust. § 420 CSP a § 421 CSP. S poukazom na uvedené navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalovaného odmietol ako procesne neprípustné.

20. Dňa 14.06.2017 bolo dovolaciemu súdu doručené vyjadrenie žalovaného, v ktorom žalovaný uviedol, že trvá na podanom dovolaní v celom rozsahu žalovanej sumy 1 087 925,35 eur s príslušenstvom. Zároveň poukázal na článok I. dohody o splátkovom kalendári z 22.03.2017, z ktorého (a ani zo žiadneho iného) nevyplýva uznanie záväzku zo strany žalovaného, ktorý nemal na výber a pod tlakom okolností, ako aj konania žalobcu, ktorý žalovaného už 30.01.2017 upovedomil o zámere vykonať exekúciu, uzavrel so žalobcom dohodu o splátkovom kalendári. Z článku I. ods. 2 dohody jednoznačne vyplýva úmysel žalovaného, a to ochrániť sa pred okamžitou exekúciou, ktorá by mala za následok paralyzovanie činnosti žalovaného, resp. až jeho zánik. Nesúhlasí preto s tým, že plnenie žalovaného je uznaním záväzku voči žalobcovi. Naopak, práve z podaného dovolania je možné dovodiť, že žalovaný nesúhlasí so svojím záväzkom a tento neuznáva.

21. Žalovaný ďalej uviedol, že týmto podaním reaguje aj na uznesenie NS SR sp. zn. 1VCdo/2/2017 z 19.04.2017 a dovolanie berie späť výlučne v časti uplatneného dovolacieho dôvodu podľa ust. § 420 písm. f/ CSP. Trvá však na všetkých dôvodoch uvedených v dovolaní v rozsahu § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP.

22. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ust. § 35 CSP) po zistení, že dovolanie bolo podané včas, na to oprávnenou osobou, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (ust. § 424 CSP), zastúpenou v súlade so zákonom (ust. § 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (ust. § 443 CSP) pred samotným vecným prejednaním dovolania najskôr skúmal, či dovolanie je prípustné.

23. Podľa ust. § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

24. Podľa ust. § 420 písm. f/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

25. Podľa ust. § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

26. Podľa ust. § 431 ods. 1, 2 CSP, dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

27. Podľa ust. § 432 ods. 1, 2 CSP, dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

28. Podľa ust. § 434 CSP, dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

29. Podľa ust. § 440 CSP, dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný.

30. Podľa ust. § 447 písm. c/ a písm. f/ CSP, dovolací súd odmietne dovolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné alebo ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435.

31. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení je zrejmé, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať vecným prejednaním dovolania, musia byť splnené podmienky prípustnosti dovolania vyplývajúce z ust. § 420 alebo § 421 CSP a tiež podmienky dovolacieho konania, t. j. aby (okrem iného) dovolanie bolo odôvodnené dovolacími dôvodmi, aby išlo o prípustné dovolacie dôvody a aby tieto dôvody boli vymedzené spôsobom uvedeným v ust. § 431 až § 435 CSP.

32. Dovolateľ prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v podanom dovolaní založil na ustanovení § 420 písm. f / CSP a zároveň aj na ustanoveniach § 421 ods. 1 písm. a/, b/, c/ CSP. Po uplynutí dovolacej lehoty dovolateľ podaním, doručeným dovolaciemu súdu dňa 14.06.2017, vzal späť dovolanie v časti uplatneného dovolacieho dôvodu podľa ust. § 420 písm. f/ CSP. Zároveň uviedol, že trvá na všetkých dôvodoch uvedených v dovolaní podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP.

33. Podľa názoru dovolacieho súdu, pokiaľ mal dovolateľ na mysli to, že na uplatnenom dovolacom dôvode podľa ust. § 420 písm. f/ CSP už netrvá, v skutočnosti ide o zmenu ním uplatnených dovolacích dôvodov v podanom dovolaní, na ktorú dovolací súd nemohol prihliadnuť, pretože z ust. § 434 CSP platí, že dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. Keďže v danom prípade táto lehota žalovanému uplynula dňa 23.02.2016, dovolací súd na zmenu uplatnených dovolacích dôvodov, uskutočnenú po uplynutí dovolacej lehoty, neprihliadol. Pre úplnosť dovolací súd uvádza, že ustanovenie § 446 CSP, upravujúce späťvzatie dovolania (alebo jeho čiastočné späťvzatie) sa vzťahuje len k rozsahu, v akom sa rozhodnutie napáda dovolaním, a nevzťahuje sa k uplatnenému dovolaciemu dôvodu.

34. S poukazom na vyššie uvedené dovolací súd skúmal prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f/ CSP. Podľa názoru dovolateľa súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd porušili jeho právo na spravodlivý súdny proces, pretože ich rozhodnutia sú arbitrárne a nepreskúmateľné z dôvodu nedostatočného, až absentujúceho odôvodnenia.

35. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu, ktorým sa znemožnila strane realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť na ochranu a obranu jej práv a záujmov v súdnom konaní, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale ja ústavnému procesnoprávnemu rámcu a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany.

36. Právo strany na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces a práva na súdnu ochranu podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj „Dohovor“) a článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (viď. sp. zn. II. ÚS 383/06).

37. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „Ústava SR“) je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

38. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (viď. sp. zn. I. ÚS 46/05, sp. zn. II. ÚS 76/07, obdobne Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla

1993, séria A. č. 254-B, s. 49, § 30).

39. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné sudy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, dôsledkom čoho by bolo popretie zmyslu a podstaty práva na spravodlivý proces.

40. Podľa ust. § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

41. Podľa ust. § 387 ods. 3 CSP odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

42. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k názoru, že v posudzovanej veci odôvodnenie rozhodnutia súdov oboch inšancií nie je nedostatočné, a teda nepreskúmateľné, resp. nie je arbitrárne a svojvoľné, pretože ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia rozhodnutia v zmysle ust. § 157 ods. 2 OSP (v prípade rozhodnutia súdu prvej inštancie a ust. § 393 ods. 2 v spojení s ust. § 387 ods. 2, 3 CSP - v prípade rozhodnutia odvolacieho súdu).

43. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie sú zrejme podstatné dôvody, pre ktoré súd vyhovel žalobe a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1 087 925,35 eur s príslušenstvom, a to titulom náhrady škody podľa ust. § 420 ods. 1 OZ, § 442 ods. 1, 3 OZ, § 517 ods. 1, 2 OZ, ust. § 3 ods. 1, 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ust. § 3 ods. 3 Nariadenia vlády SR č. 755/2004 Z. z. a ust. § 78 ods. 3 písm. a/, ods. 4 a ods. 6 zákona č. 364/2004 Z. z. o vodách. V odôvodnení svojho rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný odmietol so žalobcom uzavrieť zmluvu o odbere povrchovej vody, nakoľko nesúhlasil s navrhnutou cenou (išlo o maximálnu cenu, určenú rozhodnutím Úradu pre reguláciu sieťových odvetví). Porušením povinnosti zo strany žalovaného uzavrieť zmluvu vznikla žalobcovi škoda v žalovanej sume. Zároveň však súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že žalovaný v období roku 2012 a od januára do septembra 2013 odoberal od žalobcu povrchovú vodu, cenu ktorej mu žalobca vyúčtoval faktúrami vo výške 1 087 925,35 eur (vo výške určenej ako maximálna cena rozhodnutím ÚRSO), ktorú žalovaný žalobcovi nezaplatil napriek tomu, že táto povinnosť žalovanému vyplýva zo zákona č. 364/2004 Z. z. o vodách a Nariadenia vlády SR č. 755/2004 Z. z., z ktorých vyplýva povinnosť odberateľa platiť správcovi vodného toku platby za odber povrchovej vody. Keďže žalovaný si túto svoju povinnosť nesplnil a za obdobie roku 2012 a obdobie od januára do septembra 2013 nezaplatil žalobcovi sumu 1 087 925,35 eur, spôsobil žalobcovi škodu spočívajúcu v zmenšení jeho majetku v sume 1 087 925, 35 eur, uplatnenej žalobcom titulom náhrady škody.

44. Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že tento vo svojom odôvodnení podrobne uviedol skutkový a právny stav, na základe ktorého súd prvej inštancie žalobe vyhovel, pričom sa stotožnil so zisteným skutkovým stavom, ako aj právnym posúdením veci zo strany súdu prvej inštancie, vrátane odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie. Konštatoval správnosť dôvodov uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, pričom sa zaoberal aj relevantnými námietkami žalovaného (ako odvolateľa), ktoré sú totožné s tými, ktoré žalovaný uviedol už v konaní na súde prvej inštancie. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a zároveň k odvolacím dôvodom žalovaného odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že žalovaný sa nesprávne domnieva, že bol zaviazaný nahradiť spôsobenú škodu iba z dôvodu, že nepodpísal so žalobcom zmluvu na odber povrchovej vody. Poukázal na to, že škoda na strane žalobcu vznikla tým, že žalovaný porušil zákonnú povinnosť zaplatiť za odber povrchovej vody žalobcovi (ust. § 78 ods. 2 zákona o vodách). Nezaplatením faktúr za odber povrchovej vody došlo k

objektívne zistiteľnému zníženiu (zmenšeniu) majetku žalobcu, keďže tento by sa - nebyť porušenia povinnosti žalovaného platiť za odber vody na základe zmluvy - zvýšil o žalovanú čiastku. Nebyť protiprávneho konania žalovaného, do majetkovej podstaty žalobcu by sa dostala suma zodpovedajúca žalovanej istine, pretože za preukázateľne odobraté množstvo povrchovej vody by od žalovaného obdržal obvyklú jednotkovú cenu, ktorú obdržal aj od ostatných relevantných odberateľov. Žalobca požadoval od žalovaného jednotkovú cenu vo výške 0,1122 eur / m³, ktorá bola ako maximálna cena určená na základe rozhodnutia Úradu pre reguláciu sieťových odvetví. Podľa názoru dovolacieho súdu, procesný postup odvolacieho súdu, ale aj súdu prvej inštancie prebiehal v zmysle právnej úpravy Občianskeho súdneho poriadku (do 30.06.2016) a Civilného sporového poriadku (od 1.07.2016). Skutočnosť, že dovolateľ sa nestotožňuje s právnym názorom všeobecného súdu nemôže viesť k záveru o nepreskúmateľnosti, zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu. Postupom odvolacieho súdu, ale ani súdu prvej inštancie tak nedošlo k vade v zmysle ust. § 420 písm. f/ CSP, ktorú by bolo možné považovať za porušenie práva žalovaného na spravodlivý súdny proces tak, ako to má na mysli citované ustanovenie CSP.

45. Dovolateľ ďalej prípustnosť podaného dovolania vyvodzoval aj z ust. § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP. Podľa názoru dovolacieho súdu však prípustnosť dovolania nie je splnená ani podľa ust. § 421 CSP, pretože uplatnenie všetkých troch dovolacích dôvodov naraz (t. j. dovolacieho dôvodu podľa písm. a/, b/ a c/ citovaného ustanovenia) je navzájom protichodné a logicky sa aj vzájomne vylučuje. Dovolateľ nemôže zároveň namietať, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (písm. a/) a zároveň, že konkrétna právna otázka v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (písm. b/) a zároveň, že právna otázka je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (písm. c/), nakoľko v prípade rozdielného riešenia právnej otázky dovolacím súdom nemožno tvrdiť, že existuje ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu. Rovnako nemôže dovolateľ namietať, že konkrétna právna otázka nebola dovolacím súdom riešená (písm. b/) a zároveň, že právna otázka je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (písm. c/), pretože ak určitá právna otázka nebola predmetom dovolacieho prieskumu, nemôže byť dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

46. Pokiaľ dovolateľ namieta nesprávne právne posúdenie veci, musí dovolací dôvod v zmysle ust. § 421 ods. 1 CSP vymedziť jednoznačne, pretože ak jednotlivé dovolacie dôvody dovolateľ vzájomne kumuluje, resp. uvedie, že odvolací súd vec nesprávne právne posúdil bez toho, aby jednoznačne vymedzil konkrétny dovolací dôvod v zmysle ust. § 421 ods. 1 CSP, jeho dovolanie je neurčité a zmätočné, čo zakladá zákonný dôvod pre odmietnutie dovolania v zmysle ust. § 447 písm. f/ CSP. V tomto smere dovolací súd poukazuje aj na zmenu právnej úpravy obsiahnutú v Civilnom sporovom poriadku (ust. § 447 písm. d/) v porovnaní s právnou úpravou v predtým platnom a účinnom Občianskom súdnom poriadku (ust. § 241 ods. 4), ktorá spočíva v tom, že pokiaľ je dovolanie neúplné alebo nezrozumiteľné alebo neobsahuje zákonom požadované náležitosti, dovolací súd postupujúci v zmysle Civilného sporového poriadku (na rozdiel od ust. § 241 ods. 4 OSP) nemôže už vyzvať dovolateľa na doplnenie alebo opravu dovolania, ale musí postupovať v zmysle ust. § 447 písm. f/ CSP a dovolanie ex lege odmietnuť.

47. Pokiaľ ide o pojem „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“, dovolací súd poukazuje napr. na rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/6/2017 zo 6. marca 2017, z ktorého vyplýva, že „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu je vyjadrená predovšetkým v stanoviskách alebo rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré sú ako judikáty publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR. Do tohto pojmu možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu alebo dokonca aj jednotlivito v doposiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadviazali“. Dovolateľ v dovolaní poukázal na Nález Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 195/2012 zo 16.08.2012, uznesenie NS SR sp. zn. 1ObdoV/23/2012 zo 6.12.2010 a rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 12Cb/2/2013. S poukazom na tieto rozhodnutia sa podľa jeho názoru odvolací súd v posudzovanom prípade odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. K uvedenému dovolací súd uvádza, že rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 12Cb/2/2013 nie je rozhodnutím dovolacieho súdu.

Nálezom Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 195/2012 zo 16.08.2012 bol zrušený rozsudok NS SR (ako súdu odvolacieho) sp. zn. 3Obo/32/2009 zo 16.12.2009, pričom uvedený nález nemožno považovať za rozhodnutie dovolacieho súdu, ktoré by riešilo meritórnú právnu otázku, od ktorej sa mal odvolací súd v posudzovanom prípade pri svojom rozhodovaní odkloniť. Rovnako to platí aj v prípade uznesenia NS SR (ako súdu dovolacieho) sp. zn. 1ObdoV/23/2010 zo 16.12.2010, ktorým bolo z procesného hľadiska odmietnuté dovolanie sťažovateľky. Rozhodnutia, na ktoré poukázal dovolateľ v dovolaní preto nemožno považovať za rozhodnutia predstavujúce ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu čo do merita vecí, od ktorej sa mal odvolací súd v posudzovanom prípade odkloniť pri (vy)riešení konkrétnej právnej otázky. Dovolanie žalovaného z hľadiska ním vymedzeného dovolacieho dôvodu podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ CSP nie je preto opodstatnené.

48. Okrem vyššie uvedeného dovolací súd upriamuje pozornosť na rozhodnutie Veľkého senátu občianskoprávneho kolégia NS SR (uznesenie sp. zn. 1VCdo/2/2017 z 19. apríla 2017), ktorým sú senáty NS SR viazané (ust. § 48 ods. 3, prvá veta CSP) a podľa záveru ktorého kumulácia dôvodov prípustnosti dovolania v zmysle ust. § 420 CSP a ust. § 421 CSP je neprípustná. Ak sú v dovolaní (ako je tomu aj v posudzovanom prípade) súbežné uplatnené dôvody prípustnosti podľa oboch uvedených ustanovení, dovolací súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí len na posúdenie prípustnosti dovolania z hľadiska ust. § 420 CSP. S poukazom na vyššie uvedený záver Veľkého senátu občianskoprávneho kolégia NS SR dovolací súd sa v preskúmvanej veci nezaoberal vecným posúdením dovolania žalovaného, podaného z dôvodov v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP.

49. Na základe vyššie uvedených skutočností dovolací súd dovolanie žalovaného odmietol podľa ust. § 447 písm. c/ a písm. f/ CSP.

50. V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (ust. § 453 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP). Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (ust. § 451 ods. 3, veta druhá CSP). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (ust. § 262 ods. 2 CSP).

51. Uznesenie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (ust. § 451 ods. 2 v spojení s ust. § 393 ods. 2, druhá veta CSP a ust. § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.